

UN RĂSPUNS LA „ROLUL ESENȚIAL AL LUI M. L. ANDREASEN ȘI TEOLOGIA SA REFERITOARE LA ULTIMA GENERAȚIE” DIN CARTEA LUI GEORGE KNIGHT, ÎN CĂUTAREA IDENTITĂȚII, PAGINILE¹ 136 -144

de Larry Kirkpatrick

George R. Knight face următoarea declarație la începutul abordării sale cu privire la învățăturile lui M.L. Andreasen:

„Nu putem sublinia îndeajuns influența lui M. L. Andreasen asupra teologiei adventiste a secolului XX. Ideile sale teologice ocupă un loc atât de important în concepția adventistă modernă, încât orice credincios se raportează la acestea, într-un fel sau într-altul. Indivizii sau grupurile din biserică fie sunt de acord cu teologia lui, fie trebuie să reacționeze împotriva acesteia. Poziția de neutralitate nu este o opțiune pentru aceia care îi înțeleg învățăturile.”¹

Knight își semnalizează abandonarea așteptatei obiectivități a istoricului. El se așează împotriva lui Andreasen și a „pachetului său teologic”. Evaluarea lui Knight este corectă în acest punct: nimeni nu poate rămâne neutru cu privire la teologia în discuție.

Noi, de asemenea, am analizat punctul de vedere al lui Andreasen, dar vedem în teologia sa adventismul dus la obiectivul vizat. Pentru că, așa cum spune Knight, „neutralitatea nu este o opțiune,” noi, în următoarele pagini ne vom opri pentru a revizui acuzațiile sale împotriva lui Andreasen. De fapt, găsim șapte acuzații nefondate ale lui Knight.

Knight pretinde că în teologia ultimei generații a lui Andreasen el vede trei puncte forte:

- i. Preocuparea sa cu privire la sfințire.
- ii. Înțelegerea sa că îndreptățirea lui Dumnezeu înaintea universului este mai importantă decât îndreptățirea persoanelor individuale.
- iii. Înțelegerea sa că Satana îl acuză pe Dumnezeu pentru că a creat o lege pe care nicio ființă omenească nu ar putea-o păzi.²

Și totuși, greutatea materialului lui Knight pare astfel măsurată încât să anuleze cea mai mare parte din ceea ce Andreasen are de oferit în chiar aceste puncte forte.

Există un pachet teologic

Avem în discuție un pachet teologic distinct. Asemenea majorității pachetelor teologice, aceasta implică un set de elemente logice, sistematice. Acest lucru implică faptul că ceea ce se pune pe tapet este, la modul general vorbind, fie sănătos, fie nesănătos.

¹ Ediția românească.

Knight este probabil fie în cea mai mare parte corect, fie în cea mai mare parte greșit atunci când vine vorba despre poziția sa în ceea ce privește³ „pachetul teologic.”

Knight afirmă că a existat o schimbare hotărâtă de direcție la nivel denominațional. El nu minimalizează importanța semnificației a schimbării de direcție.

„Teologia lui Andreasen a dominat adventismul de la începutul anilor 1940 până către sfârșitul anilor 1950, dar, așa cum vom vedea în capitolul următor, spre sfârșitul anilor 1950, ea avea să se confrunte cu repetate contestări. Această opoziție avea să conducă la o scindare majoră atât între membrii confesiunii, cât și între liderii ei de gândire.”⁴

Knight nu este singur în evaluarea sa. În 1985, un alt profesor de teologie adventistă, venind dintr-o altă direcție, a scris: „aceste două direcții sunt complet incompatibile una față de cealaltă ... compromisul este imposibil ... compromisul sau armonia dintre acestea este imposibil din punct de vedere logic ... fiecare trebuie să facă o alegere între cele două sisteme.”⁵

Astfel, în mod corect Knight insistă asupra faptului că a existat, la nivelul denominațiunii, o coliziune de sisteme teologice în anii 1950. Aceasta este foarte semnificativ. Dacă acea aruncare peste bord a teologiei susținute de către Andreasen a fost de fapt o eroare, atunci înseamnă că pentru o jumătate de secol Biserica Adventista de Ziua a Șaptea a construit pe o temelie greșită, rătăcind în pustie în loc de a avansa spre casă. Miza este până într-acolo de mare. Întrebarea aflată în dezbatere este, în cazul acesta: care „teologie escatologică integrată”⁶ este corectă?

Aspecte cu caracter fundamental

Este esențial a se evidenția ideile care trebuie puse în balanță, în scopul de a determina care punct de vedere este mai corect.

Knight numește șase puncte fundamentale în pachetul teologic identificat cu "teologia ultimei generații". În primul rând, curățirea duală sau paralelă. După cum sanctuarul din cer este curățit, la fel trebuie și credincioșii de pe pământ să fie curățiți. Apoi, învățătura doamnei White că generația finală va trece prin timpul de strâmtorare fără Mijlocitor. Apoi, afirmația doamnei White că Hristos așteaptă o anumită dezvoltare a caracterului în urmașii Săi, care precede revenirea Sa pentru a-i pretinde ca fiind ai Săi. Al patrulea punct este învățătura (care Knight preferă să o atribuie lui Waggoner și Jones), că Isus a luat natura umană păcătoasă.

În al cincilea rând, urmașii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului au menirea să ofere o demonstrație înaintea universului. Knight subliniază opoziția lui Andreasen față de conceptul unei ispășiri încheiate la cruce. Apoi, el face cea mai tare plângere a sa: el insistă că Andreasen și cei care susțin ideile sale au scos prea mult în evidență rolul poporului lui Dumnezeu în lucrarea de ispășire.⁷

Deci, vom examina aceste idei, și aceasta cu o preocupare foarte clară în minte: cu toate că ideile într-adevăr pot fi creditate anumitor persoane (Knight menționează câteva), riscăm să le înțelegem greșit atât timp cât vom refuza a lua în considerare, de asemenea, ceea ce fiecare dintre ei au socotit drept principalele lor surse: Biblia și Spiritul Profetic.

Curățirea duală

Ideea de curățare duală sau paralelă se găsește în mod clar în scrierile lui Ellen White:

Din Sfânta Sfintelor se duce marea lucrare de instruire. Îngerii lui Dumnezeu comunică cu oamenii. Hristos oficiază în sanctuar. Noi nu-L urmăm în sanctuar așa cum ar trebui. Hristos și îngerii lucrează la inimile fiilor oamenilor. Biserica de sus, unită cu biserica de jos este în război, ducând lupta cea bună pe pământ. Trebuie să existe o curățire a sufletului aici, pe pământ, în armonie cu curățirea sanctuarului oficiată de către Hristos în cer.⁸

Lucrarea din Sanctuarul ceresc merge înainte. Isus face curățirea sanctuarului. Lucrarea de pe pământ își are corespondentul în lucrarea din cer.⁹

Hristos face curățirea templului din cer de păcatele poporului, iar noi trebuie să lucrăm pe pământ în armonie cu El, curățând templul sufletului de întinăciunea lui morală.¹⁰

Lucrarea pe care Hristos o face în Sanctuarul de sus va angaja gândurile și va fi povara conversației, deoarece prin credință el a intrat în sanctuar. El se află pe pământ, dar simpatiile sale sunt în armonie cu lucrarea pe care Hristos o săvârșește în ceruri. Hristos face curățirea sanctuarului ceresc de păcatele poporului, și este lucrarea tuturor celor care sunt împreună lucrători cu Dumnezeu aceea de a-și curăți sanctuarul sufletului de tot ceea ce este ofensator înaintea Sa.¹¹

Dar nu doar la Ellen White găsim aceasta. În Tora vom vedea o curățire duală sau paralelă. Leviticul 16:29-31 ne spune că în timpul zilei ispășirii și în timpul slujirii active a marelui preot în lucrarea de curățire a sanctuarului, poporul lui Dumnezeu era, într-adevăr, participativ:

Aceasta să vă fie o lege veșnică: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele, să nu faceți nicio lucrare, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului. Aceasta să fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o lege veșnică.

Este bine să ne amintim că intenția lui Dumnezeu pentru Israel a fost ca aceasta să fie o națiune de preoți:

Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând „Așa să vorbești casei lui Iacov, și să spui copiilor lui Israel: «Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum,

dacă veți asculta glasul meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe cari le vei spune copiilor lui Israel.» (Exodul 19:3-6).

Noi credem că astăzi avem o preoție a credincioșilor. Nu este nimic problematic în legătură această idee a "curățirii duale" – fie că este vorba de M.L. Andreasen, fie că este vorba despre oricine altcineva care o exprimă. Mai avem și o serie de dovezi în texte precum Efesenii 5:25-27; 1 Ioan 3:3; Apocalipsa 7:13- 14; 19:7- 8, texte care indică un rol activ al credinciosului în lucrarea de curățire făcută de Dumnezeu. La toate acestea se adaugă ideea judecății de cercetare și a unei curățiri finale a sanctuarului (Daniel 8:14; Evrei 8:1-5; 9:10, 11, 23, 24). Rolul Marelui Preot este acela care întotdeauna este evidențiat; el este cel care se apropie personal de tron. Dar totuși există un rol și pentru popor. Aceasta este adevărat chiar și astăzi.

Fără un Mijlocitor

Knight menționează declarația doamnei White cu privire la a trăi fără un Mijlocitor:

Aceia care vor trăi pe pământ când mijlocirea lui Hristos în Sanctuarul de sus va înceta, vor trebui să stea în fața unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu cel rău. În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu trebuie să se producă o lucrare deosebită de curățire, de îndepărtare a păcatelor. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din Apocalipsa, capitolul 14¹².

Această afirmație nu este nici ambiguă, nici problematică, chiar Biblia susținând această idee. Va înceta la un moment dat mijlocirea lui Hristos în sanctuarul de sus? Da, pentru că trebuie să fie încheiată înainte de a Doua Venire, deoarece la acel moment Isus se întoarce pe pământ ca să dea răsplata potrivit cu rezultatul judecății de cercetare:

Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. (Apocalipsa 22:11-12).

Ce se întâmplă cu cei credincioși în acest moment? Faptele sunt importante: ei "trăiesc", ei trebuie să fie în măsură "să stea în picioare", hainele lor "trebuie să fie fără pată", caracterele lor "trebuie să fie curățite de orice păcat", "ei trebuie să fie biruitori în lupta cu răul".

Nici Scriptura nu este ambiguă:

Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce -L așteaptă. (Evrei 9: 23-28).

Scopul lui Isus este acela de a îndepărta păcatul. Hristos a fost oferit o dată ca să poarte păcatele multora, spre a fi o jertfă înlocuitoare legitimă pentru noi, și pentru a fi un Mare Preot ceresc legitim pentru noi; El poartă păcatele noastre prin procesul de curățire a ispășirii, dar la sfârșit se va arăta "nu în vederea păcatului" (fără păcat –KJV). Păcatul este îndepărtat de către urmașii Săi de pe pământ. Solia Îngerului al Treilea și-a îndeplinit lucrarea în ei. Ei s-au legat atât de mult de Isus, Mijlocitorul lor, încât l-au permis să îi curățească. Nu mai este nimic rămas în ei, pe care Satana să-l poată folosi drept pârghie pentru a-i provoca cu succes la păcat (Ioan 14:30; Psalmul 17:3). Stau ei independenți de Dumnezeu și de puterea Sa? Niciodată!

Dar, au ei nevoie de un mijlocitor pentru păcătuirea continuă? Au ei nevoie de o slujire a iertării curentă? Nu după încheierea timpului de probă, pentru că L-au crezut pe Isus potrivit Cuvântului Său. Galateni 2:20 a devenit o realitate vie pentru ei. Ei sunt sigilați. Ei umblă cu Hristos. Este o umblare prin credință la nivel extensiv. Petru a mers pe apă pentru câteva momente și a început să se scufunde (Matei 14:25-34); aceștia umblă prin credință până la ultima etapă a călătoriei spre casă, iar ochii lor și inimile lor refuză să se despartă de Hristos. Ei nu se scufundă, înecându-se în apă. Nu este vreo doctrină ciudată cu care avem de-a face aici.

Reprodus în mod desăvârșit

Knight menționează declarația bine cunoscută a doamnei White din Parabolele Domnului Hristos:

"Când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul." Domnul Hristos așteaptă cu o dorință nerăbdătoare manifestarea caracterului și a vieții Sale în biserica Sa. Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în cei ce fac parte din poporul Său, El va veni pentru a-i revendica drept copiii Săi.¹³

Dar am remarcat deja Apocalipsa 22:11-12, care spune același lucru. Cei care sunt sfinți după ce timpul de probă se va fi încheiat vor fi sfinți în continuare, iar Isus, imediat după ce determină că secerișul pământului este copt, pune în lan secera Lui (Marcu 4:29). Petru vorbește clar de grăbirea celei de a Doua Veniri printr-o viețuire sfântă (2 Petru 3:11-

12). Întregul nostru teren este, până în prezent, eminent biblic, complet inspirat, până și Knight a încadrat discuția făcând referire la unele dintre cele mai puternice declarații ale lui Ellen White. Ar fi fost de interes pentru cititor dacă Knight, cel care a adus în discuție declarația, ar fi spus cititorului său unde Andreasen se referă la aceasta în corpul principal al textului său și cum a înțeles Andreasen greșit această declarație. Poate că înțelegeți ideea: Knight nu are niciun motiv ca să aducă acest element aici. Andreasen nu o citează niciodată și nici nu sugerează vreo aluzie la declarația din Parabolele Domnului Hristos.

Umanitatea lui Hristos - de după cădere

Aici Knight se duce de la White la Jones și Waggoner. El păstrează cea mai mare parte a discuției sale asupra umanității lui Hristos pentru alte secțiuni ale lucrării sale *În căutarea identității*. Și totuși, încă o dată, Andreasen este pe un teren solid. J.R. Zürcher a subliniat în mod pătrunzător că, până la schimbarea de direcție de la mijlocul anilor 1950, discuția despre umanitatea lui Hristos a fost realizată în cea mai mare parte folosindu-se texte provenite din Biblie, pe când, după această dată, precum și odată cu interpretările greșite și distorsionările Ellen G. White găsite în Anexa B de la *Questions on Doctrine (Întrebări despre doctrină)*, discuția s-a mutat spre interpretări ale scrierilor lui Ellen G. White.¹⁴

Principala referire a lui Andreasen la umanitatea lui Hristos se găsește în cea de-a doua lui propoziție din capitolul "Ultima generație":

„Hristos a arătat calea. El a luat un trup omenesc, și, în acest trup a demonstrat puterea lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să urmeze exemplul Său și să demonstreze că ceea ce a făcut Dumnezeu în Hristos, El poate face în fiecare ființă umană care se supune Lui. Lumea așteaptă această demonstrație (Romani 8:19).”¹⁵

Nu este nevoie ca cineva să extragă argumente din scrierile lui Ellen White pentru a susține aceste patru idei de bază. Chiar și un studiu concis al celor mai comune de pasaje despre umanitatea lui Hristos ne conduce la aceeași concluzie (Romani 8:3-4; Filipeni 2:5-8, Evrei 2:7-18; 4:15).

Credincioșii oferind o demonstrație

Knight afirmă că Andreasen a primit conceptul său că „poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului va fi o demonstrație înaintea universului” de la Waggoner și Jones. Dar Knight citează din Apocalipsa 14:12 - "Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. "

El ar fi trebuit să continue, prezentând alte texte pe care Andreasen le-a găsit în Biblia lui.

Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii-nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o - cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia

slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. (Romani 8:18-22).

Căci parcă Dumnezeu a făcut din noi, apostolii, oamenii cei mai de pe urmă, niște osândiți la moarte; fiindcă am ajuns o priveriște pentru lume, îngerii și oameni. (1 Corinteni 4:9).

... pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, ... Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin. (Efeseni 3:10, 20, 21).

Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe cari vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească. (1 Petru 1:12).

Nu ar trebui să îl pierdem aici din vedere nici pe Iov, care și-a trăit experiența sa de testare sub examinarea atentă a ființelor cerești, fără să își fi dat seama că încrederea lui în Dumnezeu era prezentată ca dovadă în justificarea caracterului divin. Dar acest lucru nu este diferit nici în cazul lui Isus, El însuși indicând faptul că ochii ființelor cerești urmăreau evoluția a ceea ce se întâmpla pe pământ (Matei 18:10, Luca 2:9-14; 9:28-31; 15:7; Ioan 1:51). Sau de tablou profetic dat de Dumnezeu în Apocalipsa 12, unde atenția noastră este îndreptată înspre titanica luptă finală dintre Satana și biserica Domnului nostru - nu doar Domnul nostru.

Și nu ar trebui să neglijăm zdrobirea de două ori a lui Satana, mai întâi de către Hristos la cruce (Geneza 3:15), acolo unde Isus a zdrobește capul lui Satana. Dar „Cu toate acestea, Satan nu a fost atunci distrus.”¹⁶ La sfârșit de tot însă, Hristos îl va distruge într-adevăr pe Satana, aducând la tăcere toate pretențiile lui de șarpe - și face acest lucru, de data aceasta, prin sfinții Săi (Romani 16:20). Sub picioarele lor, împărăția lui Satana este în sfârșit terminată. Da, Knight ar fi putut cita multe texte, dacă ar fi avut o minte în direcția aceasta. În schimb, ideile lui Andreasen sunt atribuite ca provenind din Waggoner și Jones.

Ispășirea nu s-a terminat la Cruce

Knight găsește recunoașterea lui Andreasen că „este convingerea lui că ispășirea lui Hristos nu a fost încheiată la cruce”¹⁷ ca fiind o piesă crucială în tabloul mai mare - și una pentru care îi cere socoteală în altă parte. Knight nu are nicio problemă cu ceea ce el numește „ajustarea verbală” a autorilor QOD (Întrebări despre doctrină), care și-au „ajustat limbajul”¹⁸ atunci când a venit vorba despre ispășire.¹⁹ Aceasta, în ciuda faptului că „ajustarea” lor fost neconvingătoare până acolo încât chiar Martin și Barnhouse au afirmat că se pare că adventiștii de ziua a șaptea adoptau o poziție care era nouă. Dar preocupările evanghelice cu privire la învățătura noastră nu s-au bazat pe diferențele de terminologie, deoarece evanghelicii nu ne-au socotit drept sectari pe baza terminologiei. Învățătura noastră privind ispășirea fusese diferită de a evanghelicilor tot timpul de la Miller încoace. P. Gerard Damsteegt rezumă:

„Pătrunderile în sanctuar obținute din Exodul, Leviticul, Evrei și Daniel a condus pe credincioșii adventiști la convingerea inevitabilă că acea curățirea sanctuarului de la sfârșitul celor 2300 ani reprezenta nimic mai puțin decât curățirea sanctuarului ceresc în antitipica Zi a ispășirii. Daniel 8:14, au concluzionat ei, prezice începutul și nu sfârșitul Zilei antitipice a Ispășirii Ziua Ispășirii nu a sfârșit în 22 octombrie 1844, ci a început de la acea dată, iar slujirea specială ispășitoare a lui Hristos va continua până când El va fi terminat lucrarea Sa de mijlocire în sanctuar.”²⁰

Biblia și scrierile Spiritului Profetic furnizează din abundență dovezi că ispășirea nu a fost finalizată la cruce. Într-adevăr, lucrarea de ispășire a lui Hristos în ceruri, mai ales începând cu anul 1844, a fost „cheia care descuiat taina dezamăgirii din 1844” și „a deschis vederii un sistem complet al adevărului, legat și armonios”²¹. Dacă se acceptă (așa cum fac adventiștii), că există o paralelă între sistemul sanctuarului pământesc și a celui ceresc, că ceea ce s-a întâmplat la cruce este o paralelă cu jertfele care aveau loc în curtea sanctuarului ebraic, atunci trebuie să se accepte, de asemenea, faptul că lucrarea de Mare Preot în Sfânta și Sfânta Sfintelor, cu curățirea sanctuarului, are în aceeași măsură o paralelă. A găsi vină lui Andreasen (sau oricărui alt adventist) în acest punct înseamnă a da chip schimbării religiei noastre.²²

Un rol central pentru poporul lui Dumnezeu

Knight își rezervă îngrijorarea lui cea mai puternică atunci când vine vorba de rolul poporului lui Dumnezeu. Pentru Andreasen, spune el, „Ultima generație deține un loc central în marea luptă dintre Hristos și Satana și îndeplinește rolul cel mai important în ispășire.”²³ Aici Knight estompează în special problemele legate de mântuirea oferită prin Hristos și justificarea caracterului lui Dumnezeu.

Două lucruri distincte se întâmplă. Unul este mântuirea personală, și anume transformarea și restaurarea poporului Său. Celălalt este justificarea caracterului lui Dumnezeu. Ambele fac parte din scenariul mai mare, dar din punct de vedere al ispășirii acestea sunt distincte. Dennis Priebe spune clar:

Trebuie să fim foarte clari aici. Ispășirea finală nu înseamnă un nou sacrificiu, sau a spune că jertfa lui Hristos nu a fost suficientă. Jertfa lui Hristos a fost suficientă, a fost completă, și niciodată nu se va repeta în vreun fel. Dar procesul de ispășire, ratificat la cruce, nu este complet. Probleme majore în marea luptă nu au fost soluționate. Încă sunt păcate înregistrate în Sanctuarul ceresc. Deplina unitate nu a fost realizată.²⁴

Aducerea la maturitate a caracterelor ultimei generații de credincioși a lui Dumnezeu este un efect al ispășirii finale, și nu este realizarea ispășirii finale. Isus ca Marele nostru Preot face ispășire finală pentru noi prin mijlocirea Sa. Curățirea sanctuarului din cer este legată de curățirea vieților celor din poporul lui Dumnezeu de aici de pe pământ, da într-adevăr, dar nu cu titlu meritoriu. Doar că această lucrare care merge înainte este contemporană, adică situată între aceleași borne cronologice pe axa timpului. Rolul lor în justificarea caracterului lui Dumnezeu este într-adevăr important, dar rolul lor în efectuarea meritorie a ispășirii pentru mântuirea personală? Zero.

Din nou, după cum spune Priebe,

„Ce a făcut Isus pe cruce a fost baza pentru «at-one-ment» (n. tr. cuvântul «atonement» înseamnă «ispășire» și este format din trei cuvinte compuse care înseamnă «a face una»), pentru că fără cruce nicio reconciliere nu ar fi fost posibilă. Dar mai există și ceva care urmează să fie realizat pentru a aduce unitatea deplină între un Dumnezeu sfânt și un neam căzut.²⁵

Lucrarea lui Isus nu este doar baza, este esențialul. Dar at-one-ment (ispășirea) presupune o aducere împreună a două părți; reconcilierea nu poate fi niciodată unilaterală. Ea nu poate fi impusă. Partea A are voință liberă, și partea B are voință liberă. Din acest motiv, Noul Testament, ba chiar toată Biblia este plină de îndemnuri de a coopera cu Dumnezeu. Noi cooperăm, iar El realizează aspectul meritoriu. Creștinătatea a minimalizat importanța participării umane. Trebuie să învățăm să citim Noul Testament prin proprii lui ochi, mai degrabă decât din perspectiva îngustă a scolasticilor din secolul al optsprezecelea, care au crezut că îl citeau prin ochii reformatoilor din secolul 16.

Cele cinci acuzații ale lui Knight împotriva lui Andreasen

Knight aduce cel puțin cinci acuzații împotriva Andreasen. În ce măsură se potrivesc acestea cu faptele?

Acuzația nr. 1: Infirmă argumentul "Un Singur Om" a lui Andreasen tema sa mai extinsă a Ultimei generații?

Cum să ne raportăm la acuzația lui Knight potrivit căreia, atunci când Andreasen spune că "este nevoie ca Dumnezeu să prezinte cel puțin un singur om care să păzească Legea. Dacă nu găsește un asemenea om, Dumnezeu pierde, iar Satana învinge"²⁶, el subminează orice alt lucru pe care îl spune? Knight susține că Isus este singurul om care a ținut, într-adevăr, legea. Am îndrăzni să contestăm acest lucru?

Noi nu contestăm faptul că Isus a ținut legea. Andreasen însuși spune, „Fiul lui Dumnezeu, în propria Sa persoană, a întâmpinat acuzațiile lui Satana, și le-a dovedit a fi false.”²⁷

Dar Andreasen, în contextul afirmațiilor sale²⁸ nu vorbește despre Hristos. El discută despre Iov și apoi despre ultima generație. Andreasen susține că, de-a lungul veacurilor, au existat mulți care, pentru o perioadă de timp, au trăit fără să păcătuiască. Dar Satana susține că acestea sunt „cazuri speciale”²⁹. „El pretinde existența unui caz clar, în care nu poate fi nici o îndoială, și în care Dumnezeu să nu fi intervenit.”³⁰ În timp ce Isus a dovedit că acest lucru este posibil, „Demonstrația supremă a fost rezervată pentru bătălia finală”³¹.

Satana poate pretinde că ascultarea lui Isus a fost un caz special. La urma urmei, El este Dumnezeu. Nici nu poate fi ușor neluată în seamă această preocupare, deoarece, la urma urmei, această afirmație este foarte comună în întreaga creștinătate: Isus a ascultat cu succes pentru că El a fost Dumnezeu. De-a lungul vieții Sale în trup, El a avut acces la toate sau majoritatea diferitelor atribute ale dumnezeirii, care erau de drept ale Sale. Desigur că El a biruit.

Dar Isus nu a apelat la puterile Sale divine pe timpul vieții în trup. (Acesta este un alt subiect.) Ideea este aici că Satana ar putea pretinde cu ușurință că Isus a fost un caz special.

Nu ar fi adevărat, dar el ar putea pretinde asta. Dumnezeu însă înlătură astfel de pretenții. El întâmpină acest argument arătând că oameni obișnuiți pot asculta, și face acest lucru prin prezentarea unui grup de dimensiune semnificativă. Acestea sunt două criterii care pur și simplu, din cauza unor circumstanțe, nu sunt și nu pot fi îndeplinite în Isus.

Mai este ceva. Umanitatea lui Isus, cu toate că a fost una căzută, nu este cea mai slabă reprezentare a rasei căzute. Ultima, cea din urmă generație, va fi cea mai slabă. Isus a venit la aproximativ 4000 de ani după cădere; noi trăim astăzi după aproximativ 6000 de ani de la acel moment. Amintiți-vă, „căderea” este de fapt „o succesiune de căderi,”³² astfel încât, cu fiecare nouă generație a omenirii căzute, rasa scade încă un nivel în tărie fizică, în putere mentală și valoare morală.³³ Dacă ar fi să luăm fiecare generație (oarecum arbitrar, dar amintiți-vă că ar trebui cumva să ajustăm pentru durata de viață excepțional de lungă a generațiilor inițiale) de aproximativ 40 de ani, atunci Isus vine la 100 generații în aval de la căderea lui Adam. Dacă spunem că de la vremea lui Hristos, generațiile sunt la 21 de ani una de alta, atunci se adaugă alte 95 generații. Umanitatea lui Hristos ar putea avea o rată de depravare de 100, iar a noastră de 195. Numerele aici sunt doar ilustrative. Ideea ar fi că este mai greu a birui în umanitatea noastră de astăzi, decât a fost pentru Isus în umanitatea zilelor Sale. Acest lucru este inevitabil. Dar este de asemenea adevărat că, indiferent cât de rea este umanitatea noastră, comparativ cu aceea a lui Hristos, există o diferență mult, cu mult mai dramatică, între natura adamică de dinainte de cădere și cea de după cădere, decât între generația 100 și generația 195 de după cădere.

În orice caz, nu trebuie să ne poticnim aici. Ideea de bază este că dacă Dumnezeu așteaptă ca toți oamenii, de la generația la 1 până la generația 195, să păzească poruncile Sale și să învețe să trăiască fără a păcătui în timpul vieții în trupul de carne căzut, atunci singura cale ca acuzațiile lui Satana să poată fi demonstrate ca fiind false, este ca Dumnezeu să prezinte o demonstrație definitivă în cel mai slab fel de trup de carne, de la care se așteptată să asculte. Prin urmare, dacă este ca această problemă să fie pusă în discuție în Tema Marii Lupte, ea se poate face doar de către ultima dintre toate generațiile. În cazul acesta, din nou, Isus pur și simplu nu îndeplinește și nu poate îndeplini criteriile.

Aici este un element esențial: nu discutăm la acest punct mântuirea o jertfă înlocuitoare, legală - discutăm modul în care Dumnezeu aduce la final în mod biruitor Tema Marii Lupte. Isus, întrupându-Se în același fel de trup de carne („căzută”) ca a noastră, și oferind viața Sa desăvârșită în locul nostru ca să ne răscumpere, îndeplinește toate criteriile pentru a ne răscumpăra la cruce. Dar, pentru motivele subliniate de către Andreasen, trebuie să existe „un caz clar în care nu poate fi nici o îndoială, și în care Dumnezeu nu a intervenit,” și în care El „demonstrează prin cei mai slabi dintre cei slabi că nu există nici o scuză, și nici nu a fost vreodată una, pentru a păcătui”³⁴. Astfel, devine clar că Andreasen este corect și Knight este greșit. Acest aspect specific în scopurile lui Dumnezeu nu poate fi îndeplinit de către Isus acum 2000 de ani. Andreasen nu a slăbit cazul său, el l-a întărit.

Acuzația nr. 2: A abuzat Andreasen scrierile lui Ellen G. White?

Knight aduce acuzația potrivit căreia capitolul *Ultima generație* a lui Andreasen „indică o dependență extrem de mare a înțelegerii sale cu privire la gândirea lui Ellen White, cu toate că el nu o citează nici măcar o dată.”³⁵ El îl acuză de asemenea pe Andreasen că abuzează de scrierile ei, acordându-le prea multă autoritate.

Este dificil a ști ce să spui despre această acuzație. Knight susține că Andreasen manifestă o „extrem de mare” dependență de White, totuși el nu oferă nicio dovadă în acest

sens. În cazul în care dependența lui Andreasen de White este atât de semnificativă, atunci de ce Knight nu poate oferi măcar una sau două elemente pentru a susține afirmația lui? Deoarece Knight se complăce aici în citirea minții. Pentru că nu se poate dovedi o astfel de acuzație, el este lăsat aici doar cu o singură posibilitate: afirmarea.

Afirmația lui Knight nu este vrednică nici măcar de valoarea hârtiei pe care este imprimată. Este doar o presupunere. Și apropo, putem fi siguri că George Knight nu s-a sprijinit niciodată „pe înțelegerea lui [proprie] asupra gândirii lui Ellen White”? El speculează că Andreasen s-a sprijinit pe White, dar a ales să nu o citeze, practică în care, susține el, A.T. Jones s-ar fi angajat. Aceasta portretizează opiniile lui Andreasen ca fiind distanțate de Scriptură. În final, Knight așteaptă ca tu să îl crezi pe cuvânt. Dar fără nicio dovadă.

Acuzația nr. 3: A învățat Andreasen o doctrină a păcatului inadecvată?

Acuzația că Andreasen ar fi învățat o doctrină inadecvată a păcatului nu este nimic nou. Încă de când autorii *Questions on Doctrine (Întrebări despre doctrină)*, au căutat prin cartea lor eronată să introducă în adventism doctrina păcatului original, această acuzație a fost „oferită” în mod persistent. Cu toate acestea, realitatea este diferită. Denominațiunea, cu excepția aberației *Întrebări despre Doctrina (QOD)*, a avut loc o viziune coerentă, atât înainte, cât și imediat după QOD. Declarațiile cele mai substanțiale și prezentările publicate de biserică în 1980, 1988, 2000, și 2005, toate au refuzat să susțină conceptul de condamnare prin naștere, prin natură.³⁶

Knight insistă că Andreasen este de acuzat pentru că vede păcatul doar ca o serie de acțiuni.³⁷ L-a citit Knight, de fapt, pe Andreasen?

Un om ar putea vorbi cuvinte rele. El nu ar trebui să facă aceasta, dar simpla eliminare a cuvintelor rele nu a fost satisfăcătoare pentru Hristos. În spatele cuvintelor rele a fost o inimă rea. În acest aspect a fost interesat Isus. El știa că un copac stricat nu ar putea aduce roadă bună Pentru Isus, starea interioară a inimii era mai importantă decât conformarea exterioară.³⁸

Păcatul este mai mult decât actul exterior. Dumnezeu dorește ca adevărul să fie în adâncul inimii (Psalmul 51:6). Acela este locul unde adevărata religie își are reședința Creștinismul înseamnă mai mult decât a scăpa de anumite trăsături nedorite. Acesta include achiziționarea caracteristicilor opuse.³⁹

Într-adevăr, în doar o singură carte, Andreasen dedică două capitole întregi pentru a aborda păcatele „interne”, cum ar fi invidia, nemulțumirea, mândria, egoismul, lăcomia, ura, și minciuna.⁴⁰ Chiar și în capitolul „Ultima generație”, pe care știm că Knight l-a citit, Andreasen este clar:

Legea lui Dumnezeu este extrem de cuprinzătoare, ea ia cunoștință de gândurile și intențiile inimii. Ea judecă motivele precum și acțiunile, gândurile precum și cuvintele.⁴¹

Este adevărat că Andreasen a discutat de asemenea despre păcat și în termeni de fapte concrete. Ambele aspecte sunt importante. Nu numai actul exterior, ci și dispoziția interioară este – până la urmă – o chestiune de alegere, în sensul că noi consolidăm în mod

intenționat o dispoziție rea sau una dreaptă. Knight aduce acuzația că Noul Testament și Ellen G. White nu sunt de acord cu Andreasen în privința doctrinei păcatului. Dar Knight însuși a interpretat greșit doctrina păcatului așa cum se găsește aceasta în scrierile inspirate. Fie Knight merge dincolo de inspirație în înțelegerea sa cu privire la păcat, fie el nu l-a citit pe Andreasen. Oricare dintre soluții este nefolositoare.

În esență, învățătura lui Andreasen cu privire la păcat nu diferă în niciun fel de doctrina convențională adventistă de ziua a șaptea a păcatului care ne-a fost oferită de la începutul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în 1861, până în prezent. Vederile lui Andreasen cu privire la această doctrină sunt biblice și sunt ortodoxe. Comentariile lui Knight reprezintă o altă acuzație falsă.

Acuzația nr. 4: A fost Andreasen greșit cu privire la evenimentul Crucii?

Knight acuză că Andreasen a fost greșit cu privire la evenimentul crucii, învățând că acesta „nu a înfrânt pe Satana definitiv și în mod deplin”.⁴² Aici, cel puțin, Knight citează ca dovezi: strigătul lui Isus în [Ioan 19:30](#), „S-a isprăvit”, și declarația lui Ellen White din *Hristos, Lumina lumii*, p. 764 că distrugerea păcatului și a lui Satana a fost făcută pentru totdeauna sigură și că siguranța veșnică a universului era garantată.

Dar în [Ioan 19:30](#) Isus afirmă că partea Sa ca jertfă pentru ispășire este gata și completă - nu că întreaga ispășire a fost completă atunci. Și când Knight citează din *Hristos, Lumina lumii* că biruința lui Dumnezeu în Războiul Marii Lupte a fost făcută sigură, Andreasen are încă dreptate în aceea că arată faptul că Satana nu a fost pe deplin și în mod definitiv învins. El cauzează încă distrugerea de suflete, și guvernarea lui Dumnezeu nu este încă pe deplin îndreptățită (eliberată de acuzații). Knight ignoră alte declarații făcute de același autor la doar trei pagini după pagina 764, unde ea, de asemenea, afirmă:

Cu toate acestea, Satana nu a fost încă nimicit. Nici chiar atunci îngerii n-au înțeles tot ceea ce era cuprins în lupta aceea mare. Principiile în jurul cărora se dădea lupta trebuiau să fie mai bine lămurite. Și pentru binele omului, existența lui Satana trebuia să continue. Omul, ca și îngerii, trebuie să vadă contrastul dintre Prințul vieții și prințul întunericii. El trebuia să aleagă cui vrea să slujească.⁴³

Knight, și nu Andreasen, este acela care a interpretat greșit evenimentul crucii. În cazul în care crucea a rezolvat definitiv și în mod deplin toate aceste probleme, ce nevoie mai era atunci de următorii 2.000 de ani de păcat și suferință? Niciunul, în planul lui Knight. Dar, în Biblie, Ellen G. White, și M.L. Andreasen, este diferit. Biblia arată înspre dezvoltarea unei generații finale ([Apocalipsa 7:1-4](#); [14:1-5](#), etc.), precum și spre o testare finală ([Apocalipsa 12](#); [13](#); [18](#)). White ne spune că Tema Marii Lupte este continuat cu scopul ascuțirii contrastului, astfel încât binele și răul să poată fi văzut odată pentru totdeauna în lumina lor cea mai adevărată.

Knight pare nedrept prin ceea ce el atribuie lui Andreasen, pentru că Andreasen în mod repetat aduce în atenție importanța crucii. Andreasen spune, de exemplu, faptul că demonstrația oferită de generația finală va fi cea mai amplă și concludentă din toate veacurile, arătând ce poate face Dumnezeu în oameni. Chiar și așa, el își întrerupe propoziția pentru a se asigura că știm că aceasta este doar „dacă exceptăm viața evlavioasă a lui Hristos pe pământ și sacrificiul Său suprem de pe Golgota.”⁴⁴ Într-adevăr, deși moartea ca

jertfă a lui Iisus pe cruce nu este principala temă a capitolului, Andreasen o menționează în mod incidental de cel puțin 10 ori.⁴⁵ Este dificil să știi exact ce îl deranjează cu adevărat pe Knight. Este faptul că Andreasen articulează o viziune concurentă a rolului crucii, într-un sistem de teologie încheșat?

Acuzația nr. 5: A făcut teologia lui Andreasen din mântuire o afacere centrată pe om?

Knight acuză faptul că teologia lui Andreasen face din planul de mântuire o afacere centrată pe om. El merge atât de departe încât să pretindă că:

„Conform teologiei lui, oamenii trebuie să ajungă în acel punct în care nu mai au nevoie de Hristos, ci sunt în stare să trăiască fără mijlocitor, pe baza propriilor realizări.”⁴⁶

Aceasta este probabil cea mai ofensatoare reprezentare falsă făcută de Knight la adresa lui Andreasen. Dintre toate lucrurile susținute de el, acesta pare a fi cel mai nedrept. Unde, oh, unde este dovada care să susțină așa ceva!? Nicăieri. Unde, oh!, unde este dovada care măcar să îl sugereze!? Knight nu furnizează nicio referință. Uneori acuzațiile cele mai grave sunt cele care sunt prezentate fără nicio dovadă care să o susțină.

Învață Andreasen că poporul lui Dumnezeu trebuie să biruiască independent de Hristos? Sau prin Hristos? Argumentul de căpătâi al lui Knight se prăbușește dacă se poate demonstra că Andreasen învață varianta a doua, și nu precedenta.

Andreasen consideră că, despărțiți de Hristos, noi nu putem birui. Ascultă:

„Dacă Hristos nu este Dumnezeu, El nu ne poate mântui, căci nicio ființă umană, oricât ar fi de înălțată, nu poate mântui pe o alta. Dumnezeirea lui Hristos stă la temeliea întregii religii adevărate.”⁴⁷

Dacă nicio ființă umană, oricât ar fi de înălțată, nu poate mântui pe o alta, atunci este evident că nicio ființă umană, oricât de înălțată, nu se poate mântui pe sine. Andreasen nu învață că oamenii trebuie, sau măcar că pot ajunge în punctul unde nu mai au nevoie de Hristos. Dar acuzația lui Knight provine din lecturarea capitolului „Ultima generație” al lui de Andreasen. Să ne uităm acolo pentru ceva care poate l-a făcut confuz. Iată ce spune Knight:

„M.L. Andreasen a ajuns la această interpretare atunci când a citit declarațiile lui Ellen White cu privire la timpul în care cei credincioși vor trăi fără mijlocitor, dându-le sensul de a trăi fără Mântuitor.”⁴⁸

Putem găsi ceva în scrierile Andreasen pentru a sprijini o astfel de teorie?

Există trei posibilități în capitolul „Ultima generație”. În primul rând, la pagina 302 Andreasen vorbește de obținere a biruinței depline asupra păcatului. Dar aceasta nu este o biruință fără Hristos, pentru că el scrie: „Dumnezeu a terminat lucrarea în el El [Dumnezeu] va lua pe cei mai slabi dintre cei slabi, cei care poartă păcatele strămoșilor lor, și în ei arată puterea lui Dumnezeu.”⁴⁹

În mod evident, Dumnezeu lucrează în om; în el este manifestată puterea Sa. Aceasta nu poate fi interpretat ca fiind obținerea biruinței despărțit de un Mântuitor, sau ca ajungând în punctul în care nu mai ai nevoie de El. Cei necăzuți au nevoie de Dumnezeu și

tot așa și oamenii răscumparați și biruitori. Este puterea lui Dumnezeu aceea care face biruința posibilă. Atunci când Andreasen spune că „Dumnezeu a încheiat lucrarea Sa în el”, el nu spune că acel om nu mai are nevoie de Dumnezeu.

Posibilitatea următoare ar fi la paginile 312, 314. Aici Andreasen sugerează faptul că experiența de încercare la care va fi supusă ultima generație se va apropia de „ceea ce Învățătorul a suferit”, și că acesta va fi o repetare a experiențelor lui Iov. Foarte intense, într-adevăr! Dar despre Iov și încercarea sa Andreasen spune că „el își păstrează integritatea și credința în Dumnezeu.”⁵⁰

Credincioșilor de la sfârșitul timpului, la fel ca și la Iov, le va fi retras orice sprijin pământesc. Și totuși, „Dumnezeu va scoate la iveală, nu doar unul sau doi care păzesc poruncile Sale, ci un întreg grup, cunoscut drept cei 144000.”⁵¹ Observați că acești biruitori sunt produși de Dumnezeu și nu de eforturile depuse de oameni care sunt separați de El. În calvarul lor din timpul încercării ei sunt descriși ca fiind „lăsați singuri să lupte cu puterile întunericii.”⁵² Dar acest „singuri” trebuie să fi fost conceput ca fiind un „singur” din punctul de vedere al condițiilor. Da, singuri - adică fără mângâietori omenești și fără ajutorul puterilor pământești, dar dacă ei își păstrează credința lor în Dumnezeu și integritatea lor la fel ca Iov, atunci ei nu sunt singuri. Duhul Sfânt este retras de la cei care L-au respins, nu de la cei care L-au acceptat. Nu putem fi corecți cu privire la cuvintele lui Andreasen și să găsim în același timp teoria Knight în acest pasaj.

Posibilitatea a treia și ultima, începe la pagina 317. Andreasen prezintă situația. În primul rând, Dumnezeu își retrage Duhul Său Sfânt de pe pământ, ceea ce înseamnă că cei răi nu mai sunt restrânși de la a-și urma angajamentul lor deplin de partea egoismului. Nu există nicio sugestie din partea lui Andreasen că Duhul Sfânt este retras de la poporul lui Dumnezeu.

Mai departe, el spune ca ei vor fi amenințați, torturați, persecutați. Ni se spune că încercarea lor nu va avea loc la nivelul 1 al lui Iov ([Iov 1:12](#)), ci la nivelul 2 al lui Iov ([Iov 2:6](#)). Satana este lăsat liber să facă orice, mai puțin să ia viața celui ispitit.

Al treilea aspect este că Dumnezeu Se ascunde pe Sine, sanctuarul din ceruri fiind închis. Prin aceasta, fără îndoială, Andreasen se referă la acel moment în istorie după încheierea timpului de probă. Ascultați cu atenție: „El [Dumnezeu] pare să nu audă ... aparent ei trebuie să își ducă lupta singuri. Ei trebuie să trăiască înaintea unui Dumnezeu sfânt fără un mijlocitor.”⁵³ Situația apare într-un fel, pare de un fel, în timp ce în realitate Dumnezeu „oferă har și putere pentru o viață sfântă”⁵⁴.

Aici este deci înțelegerea lui Andreasen cu privire la ce înseamnă a trăi fără un Mijlocitor – nu varianta „a sta în picioare fără un Mântuitor” oferită de Knight! Mai mult decât atât, acest lucru se găsește în textul de bază pe care Knight își propune să îl comenteze. Aceasta este ceea ce vrea să transmită Andreasen atunci când scrie în paragraful său final: „în aceștia orice păcat trebuie să fie mistuit, astfel încât ei vor fi capabili să stea în picioare înaintea unui Dumnezeu sfânt și să trăiască lângă un foc mistuitor.”⁵⁵

Pe Knight îl îngrijorează faptul că teologia lui Andreasen înalță omul. El ne avertizează că, în cartea Apocalipsa sunt întotdeauna Dumnezeu și Mielul, aceia care sunt slăviți. Suntem de acord că întotdeauna Dumnezeu și Mielului sunt cei slăviți. Întotdeauna Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul, Isus, sunt aceia care sunt slăviți. Dar nu este aceasta o parte a planului teologic al lui Andreasen, de a aduce slavă ultimei generații. O încercare puternică, din necesitate, vine în timpul străjii lor, dar ei nu sunt proslăviți prin aceasta. Ei vor arunca cununile lor numai la picioarele Mântuitorului lor Isus Hristos.

Knight trebuie să fie atent, deoarece cartea Apocalipsa uneori ne surprinde. Există un accent considerabil pus asupra poporului lui Dumnezeu în această carte. În Apocalipsa 7 cel mai mult se vorbește despre cei 144.000. În Apocalipsa 12 Isus apare doar scurt (12:5), în timp ce restul capitolului este axat pe conflictul dintre urmașii lui Dumnezeu și cei ai lui Satana. Apocalipsa 13 și 14 sunt similare, cu toate că Isus este proeminent în Apocalipsa 14:1, 4. Noi nu ar trebui să condamnăm pe Dumnezeu pentru faptul că pune lumina reflectoarelor asupra poporului Său în aceste texte și, de asemenea, nu ar trebui să îl condamnăm pe Andreasen pentru încercarea sa de a înțelege aici rolul poporului lui Dumnezeu.

Afirmația lui Knight se vede a fi falsă. Dar el își încheie capitolul său lansând acuzația că pachetul teologic al lui Andreasen îl face pe Dumnezeu dependent de ființele umane, ceea ce Knight numește drept „erezia culminantă a evreilor din primul secol, care se vedeau pe ei înșiși ca fiind singura cale prin care Dumnezeu și-ar putea încheia lucrarea.”⁵⁶ Dar dacă Dumnezeu alege să ofere dovada, prin intermediul agențiilor rânduite de El, atunci „dependența” Lui de om este intenționată. El, în suveranitatea Lui, a ales aceasta.

Este de reținut faptul că în timp ce Dumnezeu a ales să își apere cauza folosind omenirea, El niciodată nu a încredințat-o vreunui în mod irevocabil. Evreilor, El le-a acordat în cele din urmă 490 ani în care ei ar fi trebuit să împlinescă scopurile Sale cu ei. Ei au eșuat în îndeplinirea acestor scopuri. Timpul lor de probă a fost încheiat. În mod asemănător, generația de adventiștii de ziua a șaptea, care ar fi putut încheia lucrarea a eșuat de asemenea, și a fost îngăduit ca ei să moară în pustie, mai degrabă decât să îl determine pe Dumnezeu să închidă cazul Său, fără a mai fi nevoie ca El să expună și ultima Sa probă.

Knight încheie această secțiune a cărții sale prin repetarea câtorva propoziții dintr-o carte anterioară scrisă de el. El declară că lucrarea lui Dumnezeu va sta în picioare chiar dacă vreoa ființă omenească o acceptă sau nu; este independentă de om. Aceasta se dorește a fi un gen de afirmație care îl are în centru pe Dumnezeu. Jean Calvin ar fi de acord. Dar noi nu suntem atât de interesați de afirmații, cât în dezvoltarea unei înțelegeri corecte cu privire la ceea ce ne-a fost dat prin inspirație. Nu noi stabilim parametrii, ci Dumnezeu. Dacă nu acceptăm să îl lăsăm pe El să stabilească parametrii, înseamnă că nu îl lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu. Teologia lui Andreasen nu face mântuirea o afacere centrată pe om mai mult decât o fac Biblia sau scrierile Spiritului Profetic.

Andreasen nu poate împlini rolul de țap ispășitor

Nu putem încheia această lucrare fără a arăta cum Knight a supraestimat noutatea teologiei lui Andreasen. Contemporan lui Andreasen, prezent chiar la unele dintre aceleași întâlniri istorice (audierile lui AF Ballenger în 1905, funeraliile lui Ellen White în 1915, și altele) a fost S.N. Haskell, vreme îndelungată lucrător și confident al doamnei White. În 1914 și, fără îndoială, la fel cu mult înainte, el învăța următoarele:

În vechime adunarea nu a fost acceptată ca un întreg, ci a fost o lucrare individuală (Leviticul 23:29, 30). La fel și astăzi, fiecare răspunde pentru el însuși înaintea lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să fim mulțumiți de noi înșine pentru faptul că facem exact precum au făcut părinții noștri, care au murit înainte ca judecata să se fi deschis în curțile cerului. Dumnezeu cere un serviciu special din partea poporului Său acum. Ei trebuie să trăiască în timp ce cazurile lor sunt decise în ceruri, și Satana aduce asupra ultimei generații, care este mai slabă din

punct de vedere fizic decât oricare generație anterioară, toată înțelepciunea pe care el a câștigat-o în șase mii ani de război. Cei care, în judecata de cercetare, sunt socotiți vrednici, vor trăi pentru un timp fără un Mijlocitor. Experiența lor va fi diferită de a oricărei alte grupe de oameni care a trăit vreodată pe pământ. Există multe motive pentru care Dumnezeu, în mila Sa infinită a rânduit sarcini speciale asupra ultimei generații, pentru ca aceștia să poată fi mai tare fortificați împotriva atacurilor inamicului, și să nu fie doborâți prin uneltirile lui.

În vechiul serviciu, în cazul în care o persoană eșua să țină ziua ispășirii potrivit cu instrucțiunile lui Dumnezeu, păcatele sale nu erau mărturisite asupra țapului ispășitor de către marele preot; iar el era nimicit din mijlocul poporului lui Dumnezeu (Leviticul 23:28-30). Individul care, în timpul zilei antitipice a ispășirii, adică a judecății de cercetare, crede că Hristos va pleda pentru cazul lui în timp ce el ignoră lucrarea pe care Dumnezeu a poruncit-o adunării antitipice, se va găsi în cele din urmă ca având numele său șters din cartea vieții. Suntem mântuiți prin credința în Marele nostru Preot, dar credința fără fapte este moartă (Iacov 2:17). Dacă avem o credință vie, vom face cu plăcere totul după instrucțiunile Domnului⁵⁷

Cititorul atent va observa expresii precum: „serviciu special”, a trăi în timp ce „cazurile lor sunt decise”, o generație „mai slabă din punct de vedere fizic decât oricare generație anterioară”, care sunt în cele din urmă „socotiți vrednici”, care „vor trăi pentru un timp, fără un Mijlocitor”, pe scurt, un popor a cărui experiență „va fi diferită de a oricărei alte grupe de oameni care a trăit vreodată pe pământ”. Auzindu-l pe Knight, ai crede că aici trebuie să îl fi citit pe Andreasen. Dar toate cele de mai sus sunt scrise de Stephen Haskell. Acesta este doar un exemplu. Mai doriți încă alte câteva?

Joseph Bates:

„Rog cititorul să citească încă o dată aceste câteva cuvinte (Lev. 16:16) și să vadă dacă nu poate spune sensul curățirii sanctuarului? Oh, da! Vei spune: era să curețe poporul, întregul popor, de păcatele lor. Foarte bine, dar nu uita aceasta, atunci când vine vorba despre tine în antitip.”⁵⁸

James White:

„O consacrare în toate privințele la fel de completă ca aceasta va fi necesară pentru ca numele sfinților aflați în viață să fie păstrate în cartea vieții, iar păcatele lor șterse. Ce luptă este aceea de a muri față de această lume în timp ce ești în plină putere! Suntem convinși că mulți vor merge cu poporul lui Dumnezeu, care va eșua în eforturile lor slabe de a birui. Dar foarte puțini își dau seama ce înseamnă biblic o adevărată moarte față de această lume. O, biserică a lui Hristos, trezește-te! Scoală-te! Judecata este în desfășurare! Foarte curând numele voastre vor fi, fie mărturisite de Isus Hristos înaintea Tatălui Său, sau vor fi șterse din cartea vieții. Consacră totul lui Dumnezeu, și atunci vei fi pregătit să îți faci partea în lucrarea de salvare a altora de la ruină. Marea lucrare de consacrare cerută acum este pusă înainte în următoarele texte ale Scripturii.”⁵⁹

S. N. Haskell din nou:

„O teorie a Soliei Îngerului al Treilea niciodată, nu, nu, niciodată nu ne va mântui, fără haina de nuntă, care este neprihănirea sfinților. Trebuie să ne desăvârșim sfințirea în teama de Domnul.”⁶⁰

D. T. Bourdeau:

„Unii nu văd necesitatea de a primi adevărurile care au aplicare la timpul de față pentru a fi sfințiți. Ei cred că pot fi sfințiți trăind precum alți buni creștini au trăit. Dar cum au fost sfințiți creștinii cei buni în trecut? Nu au fost sfințiți prin trăirea potrivit cu lumina pe care au avut-o în zilele lor? Și dacă noi suntem favorizați cu mai multă lumină decât au fost ei, dacă Dumnezeu are alte datorii pentru noi ca să le împlinim, putem fi sfințiți doar trăind viața pe care ei au trăit-o? Oare Dumnezeu face ca lumina din Cuvântului Său să strălucească în zadar? ... Va fi nevoie de o pregătire specială pentru a-L întâmpina pe Domnul atunci când vine.”⁶¹

W. W. Prescott:

„Există o diferență între a predica Evanghelia pentru iertarea păcatelor și a predica Evanghelia pentru ștergerea păcatului. Întotdeauna, și la fel și astăzi, există o provizie abundentă pentru iertarea păcatelor. În generația noastră vine provizia pentru ștergerea păcatului. Și ștergerea păcatului este ceea ce va pregăti calea pentru venirea Domnului; iar ștergerea păcatului este lucrarea Marelui nostru Preot din locul preasfânt al sanctuarului ceresc

Tocmai aceasta ar trebui să fie în mod distinct proclamat în solia celui de-al treilea înger, și odată cu aceasta, desigur, va veni cea mai clară revelație a slujirii Evangheliei pentru acest timp, ștergerea păcatului în această generație, pregătind astfel calea Domnului

Iar atunci când aceste adevăruri sunt predicate în lumina istoriei advente și a profeției advente, ele vor salva oamenii de la păcat și de la a păcătui acum. Ele vor pregăti un popor care să stea în picioare în ceasul încercării căruia trebuie să îi facem față, și va pregăti un popor care să întâmpine pe Domnul în văzduh; și astfel trebuie ca solia să fie predicată în această generație.⁶²

Și mai multe, nu sunt greu de găsit.

Nu luăm nimic de la Andreasen. El a scris o serie de cărți și, prin aceste scrieri și prin rolul său la Seminarul Teologic, a servit ca un popularizator a ceea ce unii au numit cu dispreț „Teologia ultimei generații.” Totuși, doar puțin din teologia lui a fost inedit sau nou. Knight spune că este imposibil a supraestima influența lui Andreasen. Noi vedem diferit. Knight și alții au supraestimat cel puțin în privința influenței lui teologice.

Linia de partid de astăzi este de a atribui „greșelile” Teologiei ultimei generații unui singur om (Andreasen) și câtorva urmași înșelați. Dar a fost QOD (*Întrebări despre doctrină*) atât de explozivă în 1957 din cauza unui singur bătrân de 81 de ani și a altor câțiva, sau

adevărata cauză a fost alta? Herbert Douglass spune că a fost. El arată la una din notele de subsol în *Questions on Doctrine Ediția adnotată*:

Logica care izvora din acea convingere era că, dacă Hristos a fost exact ca noi, dar a trăit totuși o viață fără păcat, atunci la fel trebuie să fie și în cazul altor ființe omenești, în special a acelor din ultima generație [Această învățătură] a devenit credința majorității adventiștilor de ziua a șaptea din prima jumătate a secolului XX. Acea învățătură a fost atât de larg acceptată încât nu mai era necesar să fie dezbătută în literatură adventistă. Era acceptată ca o realitate. Pe această învățătură ML Andreasen avea să-și construiască teologia ultimei generații.⁶³

După ce reia cele de mai sus, Douglass exclamă:

Aici este afirmația clară care arată de ce a fost QOD (*Întrebări despre doctrină*) atât de "explozivă"! QOD contrazicea în mod atât de direct mulți ani de Hristologie Adventistă care a fost o piatră de apreciere și încredere personală în rândul clerului și al laicilor.⁶⁴

Nu a fost doar un singur om. Regizorii imaginilor animate centrează conflictul între eroul lor plin de defecte-totuși-drept, și un personaj negativ cu adevărat foarte, foarte rău. Este convenabil a simplifica un conflict la un singur erou sau un set de protagoniști eroici, și un personaj negativ. Învinge răufăcătorul și problema este rezolvată. Ce schemă convenabilă de complot! În controversile legate de *Questions on Doctrine*, lui M.L. Andreasen îi este atribuit rolul de personaj negativ. Dacă putem să îi atribuim o grămadă de puncte teologice "aberante", atunci îi putem atribui lui rolul de malfactor și să ne vedem de drum. Andreasen devine astfel țapul ispășitor teologic, purtând păcatele teologiei aberante în pustia timpului trecut.

Doar că nu ține. M.L. Andreasen nu este criminalul care a fost făcut să pară așa. Ellen White, Stephen Haskell, și o serie de alte persoane sunt împreună-conspiratori cu el! Mai mult decât atât, Andreasen nu a permis să fie condus în tăcere afară, în pustie. Acel singur loc unde influența lui Andreasen este mai aproape de a fi inestimabilă se află în spiritul său neclintit. În timp ce alți lucrători au tăcut, Andreasen a urlat, el nu putea fi redus la tăcere. Protestul său a răsunat timp de 50 de ani. Un om umil purta cu simplitate torța adevărului care a fost încredințată mâinilor sale. La momentul morții sale în 1962, trebuie să îi fi părut lui ca și cum torța încredințată rămășiței a dispărut.

Dar avem vești. Cincizeci de ani mai târziu, adevărul este foarte viu încă.

Concluzie

O revizuire a părții *Rolul esențial al lui M. L. Andreasen și teologia sa referitoare la ultima generație*, aparținând cărții lui George R. Knight, *În căutarea identității*, iese foarte prost pentru Knight. El nu numai că este pur și simplu greșit la unele dintre acuzațiile împotriva lui Andreasen; el este în neregulă cu privire la toate capetele de acuzare.

Cartea lui Knight a fost desemnată drept lectură obligatorie pentru colegiile și universitățile adventiste de ziua a șaptea. Alte porțiuni ale cărții nu sunt atât de dubioase,

dar secțiunea cărții supusă aici recenziei se prezintă aproape ca o asasinare a caracterului celui deja decedat, și este o reprezentare profund viciată a lui M.L. Andreasen și a Teologiei ultimei generații „a sale”. Deși suntem siguri că autorul a avut intenția unui ajutor pozitiv prin textul său, aceasta nu este o contribuție la înțelegerea sau unitatea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Note de subsol:

1. George R. Knight, *A Search for Identity: The Development of Seventh-day Adventist Beliefs*, (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 2000), p. 144. În căutarea identității, dezvoltarea punctelor de doctrină ale adventiștilor de ziua a șaptea, Editura Viață și Sănătate, 2005, pagina 136.
2. Aceste aspecte sunt amintite de Knight la p. 149, 140 română.
3. Ibid., p. 144 sau 136 în română.
4. Ibid., p. 149, în română 140-141.
5. Dennis Priebe, *Face-to-Face With the Real Gospel* (Boise, ID: Pacific Press Pub. Assn., 1985), pp. 8, 9.
6. Knight, p. 149.
7. Ibid., pp. 145, 146.
8. Ellen G. White, *Maranatha*, p. 249.
9. _____, *The Upward Look*, p. 344.
10. _____, *Review and Herald*, 11 Februarie, 1890.
11. _____, *Manuscript Releases*, vol. 11, pp. 54, 55.
12. _____, *Tragedia veacurilor*, p. 425.
13. _____, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 69.
14. J. R. Zurcher, *Touched With Our Feelings*, (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1999), p. 157.
15. M. L. Andreasen, *The Sanctuary Service*, p. 299.
16. White, *Hristos Lumina lumii*, p. 761.
17. Knight, p. 146, 137 în română.
18. *Seventh-day Adventists Answer Questions on Doctrine*, ediția adnotată, p. xvii.
19. Ibid., p. xv.
20. P. Gerard Damsteegt, “How Our Pioneers Discovered the Sanctuary Doctrine,” *Adventists Affirm*, Fall 1992, <http://www2.andrews.edu/~damsteeg/pion.html>, accessed online 2006-01-11 05:54Z.
21. White, *Tragedia veacurilor*, p. 424.
22. _____, *Selected Messages*, vol. 1, p. 204.
23. Knight, p. 148, 139 în română.
24. Dennis Priebe, “What is the Final Atonement?”, <http://www.dennispriebe.com/documents/What%20is%20the%20Final%20Atonement.html>, accessed 2007-10-19 19:56Z.
25. Ibid.
26. Knight, p. 149, citând din Andreasen, *The Sanctuary Service*, p. 316.
27. M. L. Andreasen, *The Sanctuary Service*, 1937 ed., p. 314.
28. _____, *The Sanctuary Service*, 1947 ed., pp. 314, 316.
29. Ibid., p. 316.
30. Ibid.

31. Ibid.
32. Ellen G. White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 1, p. 1082.
33. _____, *Hristos Lumina lumii*, p. 117.
34. Andreasen, *The Sanctuary Service*, p. 318.
35. Knight, p. 150.
36. See my QOD 50 Year Conference paper, "A Wind of Doctrine Blows Through the Church: the Alternate Hamartiology of Questions on Doctrine (to be posted online on 2007-10-26).
37. Knight, p. 150.
38. M. L. Andreasen, *The Faith of Jesus*, (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1939), pp. 98, 99.
39. Ibid., pp. 125, 126.
40. Ibid., pp. 91-126.
41. _____, *The Sanctuary Service*, p. 310.
42. Knight, p. 151.
43. White, *Hristos Lumina lumii*, p. 761.
44. Andreasen, *The Sanctuary Service*, p. 303.
45. Ibid., pp. 303, 304, 306, 307, 309x4, 310, 318.
46. Knight, p. 151, 142 în română.
47. Andreasen, *The Faith of Jesus*, p. 21.
48. Knight, p. 151.
49. Andreasen, *The Sanctuary Service*, p. 302.
50. Ibid., p. 314.
51. Ibid., p. 315.
52. Ibid.
53. Ibid., pp. 317, 318.
54. Ibid., p. 318.
55. Ibid., p. 321.
56. Knight, p. 152.
57. S. N. Haskell, *The Cross and its Shadow*, 1914, pp. 211-223.
58. Joseph Bates, "Midnight Cry in the Past," *Review and Herald*, Decembrie 1850.
59. James White, "Sanctify them through thy truth; thy word is truth," *Review and Herald*, Ian. 29, 1857.
60. Stephen Haskell, "A Few Thoughts on the Philadelphia and Laodicean Churches," *Review and Herald*, Nov. 6, 1856.
61. D. T. Bordeau, "Sanctification or Living Holiness," *Review and Herald*, Aug. 2, 1864.
62. W. W. Prescott, "The Gospel Message for Today," *General Conference Bulletin*, 2 Aprilie, 1903, pp. 53, 54.
63. *Questions on Doctrine*, Annotated Edition, pp. 518, 519.
64. Herbert E. Dougass, [booklet] *Opportunity of the Century* (Highland, CA: GreatControversy.org, 2005), p. 35.